

Reflexions, posant la mirada en l'Assemblea Sinodal (i VI)

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'objectiu de tot el procés del Sínode Diocesà és prendre les decisions pastorals més conformes al voler de Deu per a la nostra Església particular. L'essència del procés sinodal és, doncs, el discerniment comunitari de la voluntat de Déu sobre nosaltres. Per això, posant la mirada en l'Assemblea Sinodal, tots els qui la constituïran han de tenir ben present que és el Senyor qui ens convoca per a escoltar comunitàriament allò que l'Esperit diu a l'Església a través de la Paraula de Déu que ressona en l'actualitat. El discerniment de la voluntat divina és la tasca de tots, i ens demana humilitat i molta pregària. Sobretot ens demana la invocació de l'Esperit i, consegüentment, l'escolta del que ell diu a l'Església de Vic.

El discerniment de la voluntat divina demana humilitat i molta pregària

El sant pare Francesc, en la seva exhortació *Gaudete et exsultate* (166-174), ensenya, amb saviesa de bon jesuïta i preclar pastor, què és el discerniment: descobrir la voluntat de Déu enmig de tantes veus i de tants parers. El discerniment no suposa solament una bona capacitat de raonar i de sentit comú, sinó que és un do que s'ha de demanar. Aquesta capacitat espiritual que hem de demanar,

també comporta desenvolupar-la amb la pregària, la reflexió, bones lectures, bons consells.

De fet, és una necessitat imperiosa, avui com sempre, discernir la voluntat de Déu sobre nosaltres. La vida actual ens ofereix grans possibilitats d'acció i de distracció. Per desgràcia, l'esperit del món ens presenta el mal com a vàlid i bo. Per tant, sense el discerniment podem convertir-nos en marionetes a mercè de les tendències del moment. Per això hem de saber discernir, fins i tots dins l'àmbit eclesial, quines novetats provenen del Senyor i quines venen de nosaltres o del nostre món.

El discerniment és una necessitat dels deixebles de Crist, sempre viu i que camina davant nostre. Ens és necessari per a estar disposats a reconèixer els temps de Déu i la seva gràcia, per a no malgastar les inspiracions del Senyor, per a no deixar passar la seva invitació a complir la seva voluntat. A més, l'autèntic discerniment ens duu a reconèixer els mitjans concrets que el Senyor predisposa en els seus misteriosos designis a fi que no restem solament en les bones intencions. Una exigència ineludible en el discerniment, personal i comunitari és educar-se en la paciència i en els temps de Déu, que mai no són els nostres. I, és clar, no hi pot haver discerniment si hom no està disposat a renúncies fins a donar-ho tot.

